

Idén nyáron kétszer mentem a polira a gyerekekkel. Mindkétszer meghívtak az orvosok a magánrendelőjükbe. Elmesélem röviden:

Timm fiamnak fájdul meg a feje az autóban, ha sokat megyünk. A családorvos küldőcédulát adott a polira a szemészetre. A félórás sorbanállás után be is jutottunk. A doktornő kicsit paprikás hangulatban volt, az asszisztensnő is, azért mérgelődtek, hogy miért hívják őket ennyit telefonon. Az asszisztensnő odarakta fiunkat, hogy összevissza döntött E betűket (villákat) nézzem, s mutassa, merre vannak fordulva. Az alsó három sor már nem megy, nem lát tökéletesen a fiunk. Jó, a diagnózis szinte megvan, s most jön az izgi rész: sajnos itt a polin nem tudják megállapítani, hogy mennyire nem lát jól, mert **nem tudják lemérni, nincs hozzá gépük**. Csak a doktornő magánrendelőjében van, derül ki pár másodperc múlva, elkerülhetetlen módon. Jó, köszönjük szépen, kezeitcsókolom.

Picúrnak túl rövid a nyelvféke, derült ki pár nappal a szülés után. Számítottunk rá, mert a másik kettőnek is hasonló problémája volt. A nagyobbakkal a családorvosunk felküldött a gyermekgyógyászatra egy doktor nénihez, aki rövid egyeztetés után fogadott, s pár másodperc alatt elintézte az ügyet, egy ollóval benyúlt, nyissz, vihetik is, köszönjük, csókolom.

Most ellenben a doktornő már nem vállal ilyeneket, s el kell menni a polira az orr-fül-gégészetre. Jó. Elmegyünk. **A hangulat picit olyan a rendelőben, mint egy háborús kórházban,** egyszerre három-négy beteget kezelnek, az egyiknek a fülét mossák az ajtó mellett, míg a másikat a doktor úr vállalja, a harmadiknak épp receptet írnak, „kérem, vegye el a gyereket innen picit, mert kell pár másodpercre ez a hely”. Nem panaszkodni akarok, élvezem a hangulatot, abszolút életszerű és csodálnivaló.

Sorra kerülünk. Négyen kell lefogjuk Picúrt, mert a doki bácsi a szájába akar nézni, és neki tökéletesen le kell legyen fogva. Négyen. Lefogjuk. Belenéz. Hát igen. El kell vágni. S most jön a csattanó: ő nem szokott máskor ilyet mondani, de **jobb lenne a magánrendelőjébe mennünk** másnap, mert ott van egy lézeres készüléke, amelyikkel sokkal biztonságosabban el lehet végezni a műveletet.

Szerencsére másnap Keresztúrra kell mennem, fotózni, így nem hazudok, mikor azt mondom, hogy nem tudunk jönni, vágja el, s kész. Nem tudjuk könnyen meggyőzni, még erősködik egy adagot, mielőtt rászánja magát a hatalmas műtetre, megpróbálja ecsetelni a lézeres műtét előnyeit. Sajnos, mi falusiak vagyunk, nem vagyunk olyan érzékenyek a fájdalomra, s egyébként is tudjuk már, ennyi gyerek után, hogy a száj egy könnyen gyógyuló hely, a nyelvfékes beavatkozás pedig arról szól, hogy nyissz, két perc bögés, tíz perc szopás, s kész,

elfeledtük. Minek akkor még egyszer bejönni a városba, még egy napot eltölteni, még két-három napi fizetést otthagyni?

Eddig tartottak a történetek, ha nem megyünk bele a pikánsabb részletekbe. De nem csak mi jártunk így. Ismerőseink közül többen panaszkodnak erre a jelenségre. Sokat beszélgetünk például az utóbbi időben kisgyerekes szülőkkel, és mindennapos jelenség, hogy a nőgyógyász, vagy annak asszisztense a magánrendelőbe invitálja a terhes nőt, hogy ott jobb az ultrahang. Nem csoda, ha belegondolunk, még a Kauflandban is meg tudják mérni, mennyire gyenge a szemed, csak a járóbeteg-rendelő szemészetén nem.

Felmerül a kérdés: miért nem szerelik fel rendesen a polit? Azért, mert gyenge menedzserek, s nem képesek annyi pénzt bevonítani, vagy azért, mert egy hallgatóságos megegyezésük van az orvosokkal, hogy azok szívesebben jönnek ide rendelni, azért cserébe, hogy elvihessék a páciensek egy részét a magánrendelőjükbe. Bárhonnan nézzük, gáz. Úgy tűnik, kívülről, **a poliklinika jelenleg csak előszobája az ott dolgozó orvosok magánrendelőinek**. Cáfoljanak meg! Tettekkel, nem szavakkal. Mert ha nem, mikor Lukács Antal kórházigazgató legközelebb kiáll a sajtó elé dicsekedni, hogy a négy csillagos kórházat öt csillagossá akarják varázsolni, nem fog egyáltalán hitelesnek tűnni, nekem még az fog csengeni a fülemben, hogy „nem jönne inkább a magánrendelőmbé?”